

Cennet ehli berzahta ne yapar?

Abdullah Bey: “Yirmi Dokuzuncu Söz’de Mukaddime’nin son paragrafında geçen hadisin mânâsını ve konu ile bağlantısını kurar mısınız? Ruhun berzahtan Cennete gitmesi için kuşa girmesi, dünyaya gelmesi için sineğin içine girmesi ne demektir?”

Yirmi Dokuzuncu Söz, “Melâike ve rûhâniyâtın vücudu, insan ve hayvanların vücudu kadar katîdir” cümlesiyle başlar ve baştan sona kadar ruhları, melekleri, görünmeyen varlıkları, kıyameti ve haşri ispat eder.

Bedüzzaman Hazretleri burada işaret eder ki: Bir kısım cansız ve hayatsız gezegenler ve yıldızlardan tâ yağmur damlalarına kadar her bir varlık ve madde, bir kısım meleklerin ve ruhânî varlıkların bineğidirler. O melekler ve ruhanîler Allah’ın izniyle ve emriyle bu gezen ve uçan cisimlere binerler, bizim de içinde bulunduğumuz şahâdet âlemini gezerler, bindikleri o maddenin ve cismin tesbîhâtını temsil ederler ve o cismin diliyle Allah’ı zikrederler. Demek, bazı hayat sahibi cisimler, kuşlar ve sinekler bazı ruhların tayyareleridirler.

Nitekim Peygamber Efendimiz (asm) buyurmuştur ki:

* “Ehl-i Cennet ruhları berzah âleminde yeşil kuşların cevflerine girerler ve Cennette gezerler.”¹

* Ka’b İbnu Malik radiyallahu anh anlatıyor: “Resulullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: ‘Mü’minin ruhu, Cennet ağacında beslenen bir kuş olur. Yeniden dirilme gününde Allah onu cesedine döndürünceye kadar orada beslenir.”²

* İbnu Abbas radiyallahu anh anlatıyor: “Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm ashabına şöyle dedi: ‘Uhud’da şehid olan kardeşleriniz var ya! Allah, onların ruhlarını yeşil kuşların içine koydu. Bunlar Cennetin nehirlerine giden, Cennet meyvelerinden yiyen ve Arşın gölgesine asılmış altından kandillere girip istirahat eden kuşlardır. Şehidler böylece güzel güzel yiyip içip dinlenince şöyle dediler: ‘Kardeşlerimize bizden kim haber götürecek ve bildirecek ki, bizler Cennette dirileriz, rızıklanıyoruz? Bu haber gitmeli ki onlar Cennete karşı isteksiz olmasınlar ve harpte korkak davranmasınlar!’

“Allah Teâla onlara cevaben: ‘Sizin haberinizi ben duyuracağım’ buyurdu ve şu âyeti indirdi: ‘Allah yolunda öldürülenleri ölü saymayın bilakis onlar Rableri katında diridirler. Allah’ın bol nimetinden onlara verdiği şeylerle sevinç içinde rızıklanırlar. Arkalarından kendilerine ulaşmayan kimselere, kendilerine korku olmadığını ve kendilerinin üzülmeyeceklerini müjde etmek isterler.’”³

Bu rivayetleri tefsir eden Bedüzzaman Hazretleri, bir kısım ruhların, bu kuşların ve sineklerin içlerine Allah’ın emriyle girerek cismanî âlemleri seyrettiklerini, o hayat sahibi cisimlerde bulunan göz, kulak gibi duygularla cismanî âlemdeki fitrat ve yaratılış mucizelerini izlediklerini, onların hususî zikirleriyle Allah’ı zikrettiklerini beyan eder.⁴

Berzah âlemi bir ara âlemdir. Henüz mahşer kurulmamış, henüz insanlar ve varlıklar diriltilmemiştir. Berzahta bulunan sâlih ruhlar, kendi istekleri ve Allah’ın izni çerçevesinde gezmektedirler. Dünyayı, yıldızları ve Cenneti temâşâ etmekte, Cennetten beslenmektedirler. Fakat henüz kendi bedenleri diriltilmediğinden, gittikleri âlemin bedenli ve cismânî kuşçuklarının bedenleri içerisinde ve onların duyguları pencereleriyle gezip gördükleri anlaşıyor.

Demek, ölmüş olan ehl-i Cennet ruhlarını Cenâb-ı Hak, bazen Cennet kuşlarının nezdinde Cennete, bazen de hayat sahibi kuşçukların uhdesinde ve bünyesinde dünyaya almakta ve bindikleri hayvancıkların gözleri ve kulaklarıyla yaratılış âyetlerini görmelerini, izlemelerini ve beraber bulundukları hayvanın dili ile Allah’ı zikretmelerini sağlamaktadır.⁵

Berzahta Cenneti görmek demek ileride mahşerdeki sorgudan muâf olduğu anlamına gelmiyor. Kişi berzahta Cenneti ne kadar görmüş olursa olsun, mahşerde sorgulanmak vardır, haktır ve bu hak hep saklıdır. Çünkü Allah ahkemü’l-Hâkimîndir ve Adl’dir. Ahkemü’l-Hâkimîn, Adl, Celâl, Kahhar, Rahman ve Rahim isimleri azami bir şekilde mahşerde tecellî edeceklerdir.

Ancak berzahta Cenneti görmek ve belirli ölçülerde tatmak, kişiye, af, mağfiret ve şefaate ermek yoluyla mahşerinin kolay geçeceği konusunda bir ipucu verir.

Dipnotlar:

1- Müslim, 3/1502,

2- Muvatta, Cenaiz 49, (1, 240); Nesâî- Cenaiz 117 (4, 108); İbnu Mace, Zühd 32, (4271),

3- Âyet: Âl-i İmrân, 169; Hadis: Ebu Dâvud, Cihâd 27, (2520),

4- Sözler, s. 466,

5- M. Vehbi,11/4616